

Uniek

Door Laura Haman

Als je, zoals hij al jarenlang elke dag honderden lichamen voorbij ziet komen, begin je vanzelf patronen te herkennen. Er zijn vaste combinaties, weet hij. Mensen met een tepelpiercing hebben nooit schaamhaar. Bijna niemand heeft slechts één tatoeage. Vrouwen met ongeverfd haar hebben vaker lege, hangende borsten en een vrouw die om de paar minuten een elektronische sigaret uit de zak van haar badjas haalt, heeft meestal een borstvergroting gehad. En billen zeggen veel. Oude mannen met kleine, slappe billetjes komen bijna altijd in hun eentje naar de sauna. Mannen met bolle billen waren liever thuisgebleven, maar hun vrouwen hadden anders besloten.

Met veelheid komt ook inwisselbaarheid. Dat geldt niet alleen voor lichamen. Dat geldt voor alle dingen waarvan er veel zijn, en van de meeste dingen zijn er nu eenmaal veel. Een paar weken na de dood van zijn moeder was hij onder enige dwang door zijn juf in groep 6 op schoot getrokken. Ze had toen van achter haar rug een boekje tevoorschijn getoverd, dat heette "Ik ben uniek!". Op de voorkant stond een getekend jongetje, met een rood petje, een brede glimlach en een enorme opgestoken duim. "Speciaal voor jou", had zijn juf samenzweerderig gesproken, met haar gezicht zo dicht bij dat van hem dat hij alleen maar de zwarte mascaraprut in haar binnenste ooghoek zag.

Heel even was hij dat gaan geloven, dat hij uniek was, tot hij op een dag in het papierhok achter het lokaal een doos met nog drieëntwintig van die boekjes vond.

Zelf houdt hij er helemaal niet van, maar zijn moeder was er gek op naakt te zijn. Zij lag op zaterdagochtend urenlang in bad met een stapel modetijdschriften die geribbeld waren van het badwater. Hij bracht haar toen hij klein was altijd een kopje thee, met twee handen, om iets liefs voor haar te doen, maar eigenlijk stiekem omdat hij bang was dat ze in slaap zou vallen en kopje onder zou gaan, en eigenlijk nóg stiekemer omdat hij haar grote, drijvende lijf zo mooi vond. Haar gebruinde huid – ze lag de hele zomer ingesmeerd met olijfolie op het Haagse strand –, haar roodgelakte teennagels die over de rand van het bad kwamen. Maar vooral haar grote borsten die naar het wateroppervlak toe getrokken werden, met tussen die borsten dat gekke deukje in haar borstbeen. Hij stelde zich voor dat dat deukje gemaakt was voor zijn oor. Dat als hij zijn oor in dat deukje zou leggen, zijn gezicht half boven en half onder het wateroppervlak, hij daar *precies zou passen*. Volgende week, nam hij zich dan altijd voor, als hij de badkamer weer uit liep, volgende week vraag ik haar of dat mag.

Hij klikt de volgende video open en speelt hem af op dubbelde snelheid. Hij scant met zijn ogen de lijven. Er is geen lichaamskenmerk dat zich niet al eens op zijn scherm heeft herhaald. Van elk lijf bestaan er meerdere, er is een beperkt aantal mallen. Hij zou haar deukje vanzelf terugvinden.